

[Steen.]

ikke hvor tit, og som jeg kan læse hver Dag i Venstres Blade — det er efterhaanden det, der er Partiets Slagord —, nemlig at de Hjælpeforanstaltninger, der gennemføres for Landbruget, kun er Foranstaltninger, som kommer til gode et Udsnit af Landbrugserhvervets Udøvere, de kommer ikke hele Erhvervet til gode.

Jeg har hørt dette nogle Gange, og jeg ventet at skulle høre det i den kommende Tid igen, men kunde vi dog ikke faa en rimelig Begrænsning i den Paastand! Man maa vel kunne give os den Erkendelse, at denne Paastand er helt urigtig, hvad angaar det, som nu gennemføres for det indenlandske Marked. Den Prishævning, der gennemføres for den Del af Produktionen, der afsættes her i Landet, er dog Foranstaltninger, som kommer hele Erhvervet til gode. Og vi kunde vel ogsaa med Hensyn til den Lettelse i Skatterne, der er en Følge af Loven af 1933, vente en Erkendelse af, at den kommer hele Erhvervet til gode, og den Lettelse af den faste Beskatning, der bliver en Følge af Udligningslovgivningen paa de Steder, hvor den samlede Skattebyrde er urimelig høj og nu nedsættes, kommer inden for de paagældende Omraader, hvor Misforholdet var til Stede, hele Erhvervet til gode.

Saa er der ganske vist i Paastanden tilbage af Rigtighed dette, at en Henstandslovgivning kommer ikke hele Erhvervet til gode; men det er dog heller ikke Meningen, at der skal være Henstand for Betaling uden Hensyn til, om Folk har Evne til at betale eller ikke. Her befinder vi os paa et Omraade, hvor Forholdene naturligt henviser os til at begrænse os til at hjælpe dem, der ikke kan opfylde de Forpligtelser, de har paataget sig. Jeg maa sige med Hensyn til det, der i øvrigt ligger paa den Linie — her tænker jeg paa Akkordlovgivningen —, at man maa forud være klar over, at den kan ikke omfatte hele Erhvervet, for man laver forstandigvis ikke Akkord i de Tilfælde, hvor Aktiverne Værdi overstiger Passiverne.

I Slutningen af det ærede Medlem Hr. Brorsens Tale var der nogle overordentligt interessante Betragtninger, som ligesom sagde til os, hvor Venstre økonomisk vilde være at træffe i den kommende Tid, idet det ærede Medlem opstillede store Krav, hvis Opfyldelse han selv erkendte vilde koste mange Penge, vilde nødvendiggøre, at Staten skaffede sig nye Indtægter i betydeligt Omfang. For de direkte Skatters Vedkommende har det ærede Medlem ved den Tale, han holdt i Aftes, selv lukket af

Da han nu skulde til at se sig om, hvor han saa skulde faa Pengene fra, saa sagde det ærede Medlem: der er jo andre Steder, man kan tage dem; der er et betydeligt Luksusforbrug her i Landet. Ja, det har Finansministeren vist allerede haft Opmærksomheden henvendt paa; det er ikke saadan nogen ny Opfindelse. Og hvis man over for mig kan paavise et eller andet Omraade inden for det Forbrug, der med Rette kan betegnes som Luksusforbrug, hvor man tror, at en Forhøjelse af de Skatter, der hviler paa dette Forbrug, vil give flere Penge, end de gør i dette Øjeblik, saa er jeg overordentlig forhandlingsvillig. Men en Beskatning af den Karakter har jo den Egenskab, at naar den naar til en vis Højde, maa man overveje, om man vil fortsætte med at forhøje Skatten. Fortsætter man, kan det bevirke en Begrænsning af Forbruget. Det kan have sin Interesse og Værdi i anden Forbindelse, men det giver ikke Finansministeren nogen Penge.

Men det ærede Medlem Hr. Brorsen fjøede til, at saa er der en anden Ting, man ogsaa maatte tænke paa, og det var en Stempelafgift paa de Attester, der gav Ret til at indføre Varer. Hvorfor skal det siges saa besværligt? Sig dog Told, som vi plejer, det er noget, som vi alle sammen forstaar. For enten man kalder det Stempelafgift paa den Attest, der giver Ret til at indføre Varer, eller man siger, at man vil opkræve en stor Afgift, for at Varerne kan faa Lov til at komme ind i Landet — hvilket er Toldens System og Karakter —, er nøjagtigt det samme. Men vi bliver heller ikke uenige om, at skal denne sidste Anvisning tilnærmelsesvis give Dækning for de Krav, det ærede Medlem Hr. Brorsen stiller op, skal Afgiften være af en betydelig Højde, og saa vil den i sine Virkninger ramme den store, almindelige Befolknings daglige og nødvendige Forbrug.

Den Linie, der blev anvist, var altsaa en Linie, hvorefter alle skulde med ind under de Hjælpeforanstaltninger, Staten skulde træffe. Det lyder meget tiltalende. Og da vi saa kom til, hvor Pengene skulde komme fra, ja, saa var alle ogsaa med igen til at betale. Det vil altsaa sige, at alle skal have Hjælp, selv de, der er bedst stillet, og alle skal være med til at betale, ogsaa de, der er allerdaarligst stillet. Jeg vil gerne, for at ikke nogen Misforstaaelse skal opstaa i Fremtiden, sige, at paa den Linie skal man ikke paaregne vort Medarbejderskab.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var saa elskværdig at sige til mig, at Det socialdemokratiske Parti her i Danmark